

Preken 2. s i åpenbaringstiden

Fjellhamar kirke 11. jan 15

Kapellan Elisbeth Lund

Det står skrevet i evangeliet etter Markus, i det 1. kapittel

En røst roper i ødemarken:

Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette!

Slik sto døperen Johannes fram i ødemarken og forkynte en omvendelsesdåp som ga tilgivelse for syndene.

Fra hele Judea og Jerusalem dro alle ut til ham. De bekjente syndene sine og ble døpt av ham i Jordanelven.

Johannes gikk kledd i en kappe av kamelhår og hadde et lærbelte om livet, og han levde av gresshopper og villhonning.

Han forkynte: «Det kommer en etter meg som er sterkere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bøye meg ned og løse sandalremmen hans. Jeg har døpt dere med vann, men han skal døpe dere med Den hellige ånd.»

På den tiden kom Jesus fra Nasaret i Galilea og ble døpt i Jordan av Johannes. Straks han steg opp av vannet, så han himmelen dele seg, og han så Ånden komme ned over seg som en due. Og det lød en røst fra himmelen:

«Du er min Sønn, den elskede, i deg har jeg min glede.»

Slik lyder det hellige evangelium.

Da jeg var liten, var jeg veldig glad i å bade i sjøen. Foreldrene mine fikk meg som regel ikke opp av vannet før jeg hadda vært blå på leppene en god stund. Jeg synes det var ekstra spennende å dykke under vann, og kjenne på den helt annerledes følelsen av å være der nede som lyset ikke helt slapp til, der alle

lydene fra overflaten ble langt borte.

Der likte jeg å teste hvor lenge det gikk an å holde pusten. Av og til svømte jeg også under en båt for å øke spenningen. Jeg trakk pusten, dykka under og var der i mørket til lungene følte som de ville sprenges. Så sparka jeg fra og brøt opp gjennom vannflata, opp i lufta og kunne puste igjen og se lyset og himmelen som var så høy over meg. Det følte litt som å få nytt liv.

Under den samme himmelen sto en gang en mann ved en elv. Johannes ledet mennesker ut i elva, dykka de under, ned i mørket, og reiste dem opp til lyset og livet.

Døperen Johannes var en mann som bodde ute i ødemarka. En mann som nok hadde bustete og flokete skjegg og hår. Han hadde på seg en kamelhårskappe, og lukta sikkert ikke spesielt godt. Han levde av gresshopper og villhonning som han fant ute.

Han sto i ødemarken og ropte:

Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette!

Johannes sin oppgave var å forberede folk på det nye som skulle skje. På at Herren skulle komme.

Han ligna nok, både av utseende og oppførsel, på profetene fra det gamle testamentet. Men han markerte starten på det nye testamentet.

Han forberedte menneskene på å møte Jesus, på å åpne seg for noe nytt.

Johannes ropte, han døypte, og folk kom.

Det står: ”Fra hele Judea og Jerusalem dro **alle** ut til ham”.

Det var en enorm kø av mennesker som ville døypes, av mennesker som bekjente syndene sine og ville legge det gamle livet bak seg. En kø av mennesker som var klare for noe nytt.

Et nytt liv.

Johannes visste hva som var hans plass og hans oppgave.

Han gjorde det han skulle, med frimodighet. Og han ble en populær mann, en mann folk hørte på. En de så opp til.

Men han visste hva som var hans plass.

Han forkynte: ”Det kommer en etter meg som er sterkere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bøye meg ned og løse sandalremmen hans. Jeg har døpt dere med vann, men han skal døpe dere med Den hellige ånd.”

Så en dag kommer han Johannes forkynner om til Jordanelven. Men det var nok få, eller ingen, som skjønnte at det var ham da han kom.

Jesus kommer sånn som han som oftest gjør.

Han kommer stille.

Og han stiller seg i kø for å bli døpt, som alle de andre.

Jesus står i kø og gjør seg til **ett** med menneskene i køen. Og sånn skulle han fortsette å møte oss mennesker.

Jesus gikk ut i vannet, som alle de andre, selv om han var uten synd.

Noen år senere dypper han hendene ned i vannet og vasker føttene til disiplene.

Han som døperen Johannes visste at han ikke var verdig til å løse sandalremmen for.

Han bøyer seg og vasker føtter, han stiller seg i kø med syndere.

Han vil høre sammen med oss. Han vil være nær oss.

Hvordan tror vi at Gud kommer til oss?

For oss er dåpen starten på det nye livet. På livet sammen med Gud. Selv om vi nå bare får tre håndfuller vann over hodet, så betyr dåpen det samme som hvis man dykkes helt under vann.

Å dykkes ned symboliserer å dø, og å reises opp er å få del i oppstandelsen. Når vi blir døpt, får vi del i det Jesus gjorde da han døde og sto opp igjen. Vi får del i det evige livet. Livet med Gud.

For Jesus er dåpen starten på hans gjerning.

Den gangen Johannes sto ved elven, under himmelen, ble Jesus dukka under vannet i dåpen. Da han kom opp igjen, skjedde det noe helt utenom det vanlige. Himmelen over ham åpnet seg. Og Ånden kom ned over Jesus som en due og Gud Fader snakket fra himmelen.

Her møter vi en stolt pappa som bekrefter sønnen sin:

”Du er min Sønn, den elskede, i deg har jeg min glede”.

Martin Luther sa i en preken over Jesu dåp:

”Himmelen har, etter den tid, stått åpen”.

Det er ikke lenger noe som sperrer mellom Gud og oss.

I sta ble ble Selma døpt. Hun og vi ble Guds barn i dåpen, og det faren vår i himmelen sier til til Jesus, gjelder også for oss. Han sier til oss:

”Du er mitt barn, den elskede. I deg har jeg min glede”.

Tenker du ofte på da du ble døpt? Jeg må innrømme at jeg ikke alltid har tenkt så mye på det. Sånn rent teologisk har jeg jo trodd at det er da jeg ble et Guds barn, det er da jeg ble tatt imot av Gud. Men det har nok vært andre opplevelser med Gud som har opplevdes som viktigere for meg.

Jeg begynte etterhvert å lure på hvorfor jeg ikke tok dåpen min helt på alvor som starten på livet med Gud, og jeg tror det var fordi jeg kan på ingen måte ta noen ære for at det skjedde. Jeg hadde ikke gjort noe for å legge til rette for det. Jeg kan ikke engang huske da det skjedde. Jeg var jo bare et lite barn. Det var en gave som ble gitt til meg, som jeg ikke hadde mulighet til å gjøre meg fortjent til.

Før Selma ble døpt i sta, fikk vi høre det Jesus en gang sa: ”Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal ikke komme inn i det”.

Et lite barn er åpent for det som blir gitt. Et lite barn får alt gratis. De gjør seg ikke fortjent til noe.

Vi ble gitt alt da vi ble døpt. Det er gratis. Det er nåde.

Jeg har begynt å tenke på dåpen min, som noe helt avgjørende.

Det grunnleggende i troa vår handler om noe som er mye sterkere enn vår evne til å tro. Det grunnleggende er nåden. Det vi får gratis.

Martin Luther sa også: ”Det er ikke din tro på dåpen som skal bære deg, men det er dåpen som bærer din tro. Så skal du ikke tvile på det. Og dersom du tviler likevel, så er det allerede sagt”.

Himmelen står fortsatt åpen. Den sto åpen da jeg ble døpt, og da du ble døpt.

Den sto åpen da Selma ble døpt i dag. Den står åpen om du ikke er døpt, og ønsker å bli det. Himmelen står åpen over oss. Over hverdagene våre.

Vi inviteres til å la Gud, vår Fars blikk hvile på oss. ”Du er mitt barn, den elskede. I deg har jeg min glede”.

Snart kan vi få stille oss i køen av de som lengter etter noe nytt, av de som vil leve sammen med Jesus. Vi kan få gå fram til nattverdbordet og bli møtt av ham som både velger å stå i køen sammen med oss, og som valgte å gå i døden for oss.

Jeg fikk en smak av nytt liv da jeg kom opp av sjøen som barn, kunne puste fritt, og så himmelen over meg.

I dag kan vi alle få en smak av livet under guds åpne himmel. Livet med en Gud som elsker oss.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet til evighet.